

1.

Ankara, 2003

“Aziz Calculus’un anısına...”

yazdı ilk sayfaya. Narin parmakları bilgisayarının klavyesinde dans edercesine hareket ediyordu. Yüreğinin ritmine ayak uydurmak ister gibiydiler; ne de olsa kitabını yazmaya başlamanın sevinçiyile içi kıpır kıpırdı. Ancak bu alelacele yazılmış kelimeler hiç de içine sinmemiş olmalıydı ki şöyle bir durup uzun uzun düşündü monitördeki kelimelere bakarak. Neden sonra kendi kendine gülmeye başladı:

“Bu ne böyle? Saint Joseph gibi oldu! Aziz peder!”

Ters yönde hızla ilerleyen imleç, harfleri birer birer yok ederken sildiği kelimelerin yerine ne yazacağını düşündü. Bu iş sandığı kadar kolay olacağı benzemiyordu. Derin bir nefes alıp tekrar yazmaya başladı:

“Calculus’un aziz hatırasına...”

Hayatta olup bu kelimeleri okusaydı hoşuna gider miydi acaba? Nasıl bir tepki verirdi? Hayal etmeye çalıştı ve yüzünü buruşturarak kendi kendine itirafta bulundu:

“Hiç de hoşlanmazdı!”

Az önce neşeyle başladığı yazma işi kısa sürede fiyaskoyla sonuçlanmış, can sıkıcı bir hale dönüşmeye başlamıştı. Sanki kırılan yalnız hevesi değildi, kalbi ortadan ikiye yarılırcasına acırken

hatıraları büyük bir şangırtıyla bin parçaya ayrılmıştı. Ne olurdu hayatı boyunca mücadele ettiği zorluklar arkada kalsa da bu kez hayal kırıklığında konaklamadan kestirme bir yolla hedefine varsa?

Dirseklerini açıp başını ellerinin arasına alarak emektar sandalyesinin arkasına yaslandı. Bu böyle olmayacaktı. Kim bilir kaçınıcı denemesini yapıyor ama adı üstünde denemeden öteye geçemiyordu. Hani başlamak bitirmenin yarısıydı? Öfkeyle ayağını yere vururken her duyduğu söz öbeğine inanmamak gerektiği üzerine mırıldandı.

Kelimeleri tekrar silmeye başladığında filmlerde izlediği yazar tiplemesi geldi gözlerinin önüne. Kalemı ağzına alarak yazdıklarına şöyle bir baktuktan sonra kâğıdı buruşturup atan yazarı ve çöp kutusunu zumlayan kameranın hedefindeki kâğıttan dağı düşündü. Kalemın kâğıdın yerini teknoloji almıştı. Fena mı olmuştu? Hayır. Ama sanki biraz daha sanal, biraz daha soğuktu her şey. Küçüklüğünün aksine kullanışlı bilgisayar gerçekte en yakın arkadaşırken, bugün bir dost gibi yardımcı olamamıştı işte!

“Her neyse. Bir an önce bir giriş cümlesi bulamazsam korkarım kitabım başlamadan bitecek.” diyerek iç geçirdi. Nitekim ilerleyen dakikalar içerisinde aklına hiçbir şey gelmeyince öfkeyle bilgisayarı kapattı, ardından da gözlerini.

Şimdi Calculus’un mütebessim yüzü karşısındaydı. Buruk kalbindeki yaraya merhem oluyor, buz tutmuş duygularını bir bir eritiyordu. Ne var ki kendisine daima yol gösteren olumlu bakış açısı, şaşırtıcı ama bir o kadar da öğretici çılgın fikirleri ve herkesi içine sığdırabildiği geniş yüreği yoktu artık. Onun can-ı gönülden gitmek istediği sonsuz âleme kavuşmasının üzerinden tam dört yıl geçmişti. Oysa şimdi burada olsaydı ne güzel olurdu.

Burnunun kemikleri sızlamıştı. Sol yanında duyduğu acıyı bastırmak istercesine elini göğüs kafesine bastırdı. Zamanla alışacağını sandığı ayrılık, gün geçtikçe büyüyen bir özlem dağına dönüşmüştü. Neredeyse yıkılacak ve altında kalacaktı.

Az sonra kapının tıklatılmasıyla sıyrıldı düşüncelerden. Başını usulca içeri uzatan Merih:

“Canımın içi, ne yapıyorsun burada?”

diye sordu.

“Hiiiç.” diye geçiştirmeye çalışsa da olmadı. Eşinin merak dolu gözlerini üzerinden çevirmeyeceğini biliyordu.

“Şu kitap... Bir türlü yazamıyorum... Ne zaman yazmaya kalksam devamı gelmiyor. Oysa bugün kendimden çok emindim ve umutla başlamıştım!”

“Takıntı haline getirdiğin için olabilir mi acaba?”

Neden sonra iğneleyici ses tonundan kendisi bile rahatsız olan Merih pişmanlıkla eşinin yanına gelerek omuzlarını kavradı. Onu usulca masadan kaldırdı. Şefkat dolu yaklaşımına Ezgi’nin inatçı bedeni karşı koyamamıştı.

“İstersen biraz çık bu odadan. Farklı bir yöntem kullan.”

“Ne gibi?”

“Örneğin geçmişe git.”

Başını kaldırarak eşinin gözlerinin içine baktı. Ne söylediğini anlamaya çalışırcasına önce kaşlarını çattı, sonra işi espiye vurarak güldü:

“Çok komiksin! Zaman makinesi ne yazık ki henüz icat edilmedi.”

“Bence sen daha komiksin! Hayal atına binip gezmeyeli çok oldu herhalde.”

Merih eşinin dikkatini çekmeyi başarmıştı.

“İyi de nasıl olacak bu?”

“Sandık... Şu, evimizin en güzel köşesinde özenle koruduğumuz sandık... Bence sana o yardımcı olabilir.”

Neden bunu hiç düşünememişti? Eşine minnettar gözlerle baktıktan sonra salona yöneldi. Köşedeki eskitme sandığın yanındaki berjere oturdu. Sandığı yavaşça kendine çekti. Kapağını açmak için

bir an tereddüt etti. Sanki kapak açılınca içindeki hatıralar kelebekler gibi etrafa savrulacak ve onları yakalamakta güçlük çekecekti. Kalbi duracak gibiydi.

Parmaklarını sandığın üzerinde okşarcasına gezdirirken gözlemini kapadı. Sandığın ruhunu iliklerine kadar hissetmek ister gibiydi. Yavaşça kaldırdığı kapağa göz kapakları eşlik etti. Belki efsunlu bir duman ya da parlak bir ışık çıkmadı ama Ezgi'yi yakalayan bir el onu alıp geçmişe götürdü sanki. Sandığın içindeki irili ufaklı kâğıtlar yaşanmışlıkları fısıldıyordu.

En üstte Calculus'un ona bıraktığı not duruyordu. Korkunç olayın ertesi günü kendisini çağıran emniyet görevlisi bu notu uzatırken ne denli şaşırdığını hatırladı. Notta şöyle yazıyordu:

“Sevgili çömezim;

Bu not eline geçtiğine göre şu anda ölmüş olmalıyım. Bilmiyorum ne zaman ama eninde sonunda bu olacak. Bu sabah her insanın hangi yaş ve durumda olursa olsun bir vasiyeti bulunması gerektiğine dair bir yazı okudum. Eşim ya da çocuğum olmadığı için vasiyetimi sana bırakmaya karar verdim. Umarım yerine getirirsin. Sevgiler.”

Okuduğu notta Calculus'un ona “çömezim” diye hitap etmesi o gün Ezgi'yi çok şaşırtmıştı. Onca öğrenci içinden kendisini çömez olarak seçmiş ve yetiştirmeye gayret etmiş olması onur vericiydi... Ya vasiyetini bırakması? Calculus'un onu bir aile bireyi kadar yakın gördüğünü daha önce fark edemediğine hayıflanmıştı.

O anları yeniden yaşamak derin bir iç çekti Ezgi'ye. Notun altındaki zarfı aldı eline yavaşça. Sözü geçen vasiyetin bulunduğu zarfı bu. Zarar verme korkusuyla çok nazik davranmaya çalışarak zarftan vasiyeti çıkardı ve okumaya başladı:

Bu vasiyetnameyi hür irademle ve akıl sağlığım yerinde olarak yazıyorum. Diğer vasiyetnamelerden farklı olarak yüklü miktarda para ya da gayrimenkulden söz edemeyeceğim. Zira dünya malı namına bir dikili taşım yok. Bu yüzden resmi bir yazıdan ziyade

samimi bir mektup olarak yazmaya devam ediyorum:

Öncelikle bu zarfı içinde bulduğun sandığa çok iyi bakmanı istiyorum. Yıllar önce çok sevdiğim bir grup öğrencim mezun olduktan önce armağan etmişlerdi bu sandığı. Hatta anlattıklarına göre hediye seçiminde ihtilafa düşmüşler, ‘sandıkçılar’ ve ‘fincancılar’ diye ikiye ayrılmışlar. Sonra bir fincan takımı alıp sandığın içine yerleştirmeyi düşünmüşler ama paraları yetmemiş. Onun yerine bir video çekimi yaparak CD’sini koymuşlar sandığa. Zaman içerisinde sandığı öğrencilerimden gelen küçük notlar ya da mektuplarla doldurmaya başladım. Nice hatırayı barındırıyor içinde. Yılları bir sandığa sığdıramazsın belki ama gün gelir bakarsın ki küçük dünyanı içine alıvermiş. İşte sen de zaman zaman bu sandığı açıp içinde barındırdığı anıları okursan mesleğimizin ne kadar güzel olduğunu anlayabilirsin.

İkinci olarak kitaplarımı emanet ediyorum sana. Onlar benim en değerli varlıklarım. Yalnızlığımda dostum oldular, merakımda cevabım. Yalnız dünyayı değil, evreni öğrettiler bana. Kâh ağlattılar beni, kâh güldürdüler. Çoğu zaman da düşündürdüler. İki dünyayı görmek için verilmiş iki gözümle görmemi sağladılar. Onları okumak istersen lütfen nazik davran. Cansız gibi görünseler de incinen ve küsen varlıklardır.

Üçüncü emanetim ise mesleğim; mesleğimiz. Atom fiziğinin kurucularından S. James Jean: ‘Evreni yaratan, muhakkak en mükemmel bir matematikçidir’ derken, evrende hüküm süren matematiksel ölçülere işaret etmiş. Senin de öğrencilerine bu bağlamda bir vizyon kazandırmanı istiyorum. Onlara bir bölü sonsuzu anlatacağına da yürekten inanıyorum.

Bir başka ricam ise yarım kalan hayalimi tamamlaman: Bir kitap yazmak. Ben fırsat bulup başaramadım ama senin önünde uzun yıllar var. Ancak bir eser yazabilmek için en uygun yaşın kırk olduğunu öğrenmiştim. Umarım sen de kırk yaşına gelince bunu yaparsın.

Sonuncusuna ise bir tavsiye denebilir: Kendin ol. Kendin olmak zor sanırsın çünkü insanların seni olduğun gibi kabul etmemelelerinden korkarsın. Onların bekledikleri gibi olayım derken kendin olmaktan çıkarsın. Onların onaylarını almak adına her yapacağın işte düşünüp hesap etmek, üstelik bazılarından vazgeçmek zorunda kalırsın. Her konuşacağında söyleyeceklerini uzun uzun tartmak; istenileni söylemeye ama ağyara dokunmamaya, kısacası kim senin fikriyle çatışmamaya çalışmak yorar seni. Sen kolay olanı seç ve kendin ol çömezim.”

Cümleleri okudukça Ezgi'nin gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Sanki Calculus yanı başındaydı ve onunla konuşuyordu. Sesindeki şefkat onu sarmış, nicedir özlediği samimiyeti yüreğine akmıştı. Bunun yalnızca bir hayal olduğu gerçeği ise içindeki kocaman boşluğun daha da büyümesine yol açtı. Artık gözyaşlarını durdurmaya çalışmıyor, biteviye ağlıyordu. Hıçkırıklarının sesine gelen Merih başını okşayarak onu sakinleştirmeye çalıştı:

“Okurken yalnız olmak isteyeceğini düşünmüştüm. Ama ihtiyacın varsa yanında kalabilirim.”

“Teşekkürler canımın içi. Yalnızca Calculus'u çok özlediğimi fark ettim. Yokluğunu kabullenemediğimi de...”

“Anlıyorum. Ama en azından bir parça mutlu olmalısın. Çünkü vasiyetin çoğunu gerçekleştirdin.”

“Ama kitap?”

Merih Ezgi'nin elindeki kâğıdı alarak, onu defalarca okumuş olmasına rağmen ilk kez inceliyormuş gibi bir tavır takındı ve istediği ispatı bulmuş pozuna girdi:

“Bir bakalım... Ne yazıyor burada: ‘kırk yaşına gelince’ ... Sen kaç yaşındasın bir tanem?”

Ezgi'nin bu ispatı çürütecek hali yoktu elbet. Ne var ki inadından da vazgeçemiyordu:

“Yani... Henüz genç olabilirim... Ama başarabileceğimi sanıyorum.”

“Bence de sa-nı-yor-sun. Profesörün sözünü dinlemediğinin farkında mısın?”

“Ama ben bir an önce vasiyettekileri tamamlamak istiyorum.”

“Ve aceleciliğin yüzünden yeni bir kaza yapmak üzere olduğunun farkında değilsin.”

Eşinin açık sözlülüğü Ezgi’nin hoşuna gitmese de omuzlarını düşürerek söylediklerini kabullenmek zorunda kaldı. Ancak sitem etmekten geri durmadı:

“Ne yani ben hep kaza mı yapıyorum?”

“Öyle demek istemediğimi biliyorsun.”

Kaş yapayım derken göz çıkardığına hayıflanan Merih durumu nasıl kurtaracağını düşünüyor ama işin içinden çıkamıyordu. Eşinin ellerini tutarak gözlerinin derinliklerine bakmakla yetindi. Ezgi başını onun omzuna yasladı:

“Ne olur beni anlamaya çalış. Hiçbir şey istediğim gibi gitmiyor.”

“Neler hissettiğini tabi ki anlamaya çalışıyorum. Ama kendini bu denli üzmeni gerektirecek bir şey göremiyorum.”

Ezgi’nin son yıllarda yaşadığı hayal kırıklıklarını kimsenin tam olarak anlaması mümkün değildi elbet; canı kadar sevdiği eşinin bile. Derin bir iç çekti ve gözlerini kapadı.